

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

APARE ÎN FIECARE DUMINICĂ

Abonament, pe an în țară . . . . . Lei 5 | Abonament, pe an în străinăt. Lei 8
 „ „ 6 luni în țară. „ 3 | Un număr . . . . . 15 bani

Manuscrisele nepublicate se ard.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. Garbovicianu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuc
I. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Pop;-Tașcă
Gr. Teodossiu.

Redacția și Administrația Str. Mântuleasa, No. 9.

S U M A R :

„Albina.” Invențatori și mișcările țărănești. — *I. Kalinderu*, Producerea și alegerea semințelor. — Serbarea în onoarea d-lui Tocilescu. — *Sp. Popescu*, Comăra. — *S. Moldovan*, Spălătorii de aur. — Școala de adulți. — *Gr. Teodossiu*, O casă de om cu minte. — *V. S. Moga*, Cultura inului. — Conferințe populare. — *Dr. N. Niculescu*, Pelagra. — „Aurora”. — Din pricina beției. — Serbarea din Piatra-Olt. — Act de mulțumire. — Cantinele școlare. — Bibliografie. — Ateneul din Craiova. — Exemple vrednice de imitat. — Mulțumiri. — Apeluri. — Adrese către redacție. — Informațiuni. — Știri. — Poșta redacției. — Erata.

Ilustrațiuni: Vedere din Sinaia: Colț al castelului Peleş. — Spălarea nisipului aurifer. — Milanii și Ștefan. — Grădina Castelului Peleş cu tunurile luate de la Plevna. — Pagina glumească: În așteptare.

Plan de casă țărănească.

CĂTRE ABONAȚI

Încă de la 1 Octombrie trecut, revista noastră a intrat în anul al II-lea al existenței sale. Facem un călduros apel către abonații noștri cât și către persoanele și autoritățile ce au bine-voit a ne procura abonamente, să ție socotélă de prețul absolut mic al abonamentului și imposibilitatea în care ne găsim de a ne expune la cheltueli pentru a trimite un încasator și îi rugăm a ne trimite cât mai grabnic abonamentele; lucru ce se poate face, cu atât mai ușor, cu cât mai mulți abonați se pot uni și trimite costul printr'un singur mandat adresat administrației noastre, însemnând pe cotor numele trimițătorilor. Aceiași rugăminte o facem și stimaților noștri abonați din București.

Rugăm asemenea pe d-nii abonați cari ne datoresc încă pe anul trecut, să bine-voiască a ne trimite abonamentele. Noi am trimis cu încredere tuturor celor ce ne-au cerut, nu ne îndoim că încrederea noastră nu va fi înșelată. N'avem alte mijloce pentru existența reviste; deci, dacă abonații noștri o iubesc și voiesc ca ea să trăiască, să ne trimită abonamentul.

ADMINISTRAȚIA.

Învățătorii și mișcările țărănesci

Credincioși programului nostru, nici odată nu am intervenit în debaterile politice; ne-am mărginit a înregistra unele fapte, cari au avut un interes mai mare. Cu prilejul mișcărilor produse în câte-vă sate din unele județe de pe marginea Oltului, s'a vorbit în presă despre rolul învățătorilor și acuzări s'au adus, arătându-se că ei ar fi dintre aceia cari ațîță ómenii a se răsvrăti față de legile statului.

Este drept că cercetările făcute au descoperit câți-vă vinovați; dar numărul lor este așa de mic, în cât putem dice că sînt excepțiuni și putem socoti pe învățătorii cu drept cuvînt ca *agenți ai culturii și ai ordinei*.

Am ținut să spunem acestea, pe de o parte pentru-că învățătorii, ca și preoții sînt amicii noștri cei mai devotați și toate cele ce-i privesc ne privesc și pe noi și ne zace la inimă buna lor reputațiune ca și buna lor stare; pe de alta pentru-că am vădut prin diverse diare adrese de protestare și noi chiar am primit una asemenea, pe care o publicăm mai la vale:

PROTEST

Citind diarul Universul de la 30 și 31 Ianuarie 1899, cu multă părere de rău am vedut, cum în primul articol, debiteză lucruri neadeverate pe spinarea bieților învățători, atribuindu-le că sînt revoluționari, anarhiști sau mai scim și noi ce? Ei bine, logica cu care numitul diar se încercă a ne arată în fața lumii, atît pe noi cât și pe preoți, numai logică nu pôte fi. A merge, de la a constată că câți-vă învățători au intrat în cluburi socialiste și pînă la a deduce că toți învățătorii sînt revoluționari, nouă ni se pare că este nu numai lipsă de logică, dar și rea voință.

În adevér, dacă câți-vă învățătorii s'ar fi găsit, care să-și uite de datoriile lor, intrând în cluburi periculoase ordinei sociale și mersului regulat al statului, noi nu putem de cât să-i blamăm și să cerem pedepsirea lor, dându-li-se pedepsa cea mai mare; dar acesta nu însemnă că toți învățătorii — tot corpul învățătoresc rural — și-a uitat de datoriile sale și s'a făcut culpabil de crima de anti-patriotism cum ne arată numitul diar.

Protestăm dar contra celor spuse de numitul diar și declarăm că marea majoritate a învățătorilor, dacă nu toți, sînt conșienți de datoriile lor și că nici unul,— dar absolut nici unul.— nu se va găsi care să

facă sau să iscălească petiții către suveranii străini, și că în casul, când vre-unul s'ar găsi, acela trebuie să fie descreerat, nebun și trebuie de îndată aspru pedepsit.

D. Rădulescu.

Invătător, com. Stănescii de Cerna, jud. Vâlcea.

Gr. Rădulescu.

Invătător, Dejoli, Vâlcea.

Sîntem adînc încredințați că tot corpul învățătoresc e pătruns de ideia respectului către ordinea publică în stat și înțelege că orî-ce lovitură adusă temeliei statului este lovitură contra lor înșiși. De aceea vom continuă neîncetat a crede că acest corp este un element de cultură și liniște în satele noastre.

«Albina.»

Producerea și alegerea semințelor

Circulară către agenții domeniilor Coronei.

Domnule Agent,

asa vieții economice este agricultura, care constă în producțiunea, cultivarea și ameliorarea plantelor hrănitore.

În agricultură, producțiunea cea mai importantă, scopul de căpetenie al fie-cărui agricultor, este producțiunea cerealelor, de care depinde existența populațiunilor, siguranța și chiar independența statelor, căci basa alimentațiunei popoarelor fiind cerealele, ele dau loc la o mișcare comercială însemnată.

Mișcarea comerțului cerealelor, a preocupat în tot-d'a-una pe omenii cei mai iluștri.

Producțiunea vegetală, variază cu natura pămîntului, compoziția sa minerală, substanțele organice ce conține, de care depinde ceea-ce se numesce puterea sa de producțiune; nu mai puțin însă ea depinde și de alegerea semințelor.

La alegerea semințelor trebuie dată cea mai mare atențiune, căci o semință bună va fi o garanție mai mult pentru o recoltă bună, după cum însăși scriptura dice: «ceea-ce vei semena aceea vei recolta.»

Semințele trebuie să fie uniforme, frumoase și alese; bobul mare, plin, ceea-ce îl face a fi greu la cântărit. Calitatea și valoarea semințelor, după cum știți, atirna de dezvoltarea normală a embrionului și albumenului; de asemenea semința trebuie să fie proșpătă, bine uscată și conservată cu îngrijire, în locuri uscate și bine ventilate și să presinte o înfașurare lucie și un aspect deosebit, pentru că o semință veche și rău conservată își pierde în mare parte puterea sau forța sa germinativă. Unele semințe își conservă forța germinativă 2—3 ani, altele numai un an, altele

și mai mulți ani; de es. grâul, își păstrează bine forța sa germinativă 2 ani, secara unul, acesta se poate constata prin așa numitele *germinatore*, pe cari le aveți deja și cari n'ar trebui să lipsescă din casă nici unui agricultor.

Nici o dată nu este bine a semăna—mai cu sēmă semințe luate din comerț—înainte de a ne convinge prin germinatōre despre facultatea lor germinativă.

Pentru a fi însă mai siguri, cel mai bun lucru este să producem noi înși-ne sēmînța necesară și acesta trebuie să fie una din îndelețnicirile principale ale lie-cărui agricultor. Pentru producerea de semințe, asemenea cunoșceți că trebuie să se aleggă pământul cel mai fertil, bine gunoit, lucrat și îngrijit, cu o expoziție favorabilă pentru a fi ferit de vînturi reci, cum și de înghețuri tîrđii sau timpurii, iar sēmînța se va semăna la timpul potrivit, nici prea des nici pre rar, căci cînd va fi semănată prea des nu va pute înfrății bine, iar semănată prea rar, de și va înfrății mai tare, acesta se va face succesiv și producțiunea va fi abundentă în pae și nutreț, iar nu în bōbe pentru sēmînță.

În cursul dezvoltării, este neapărat trebuincios a se plivi de neghină și de ori-ce plante streine.

La semănat, după cum v_e este cunoscut, se întrebuinteză numai cantitatea absolut indispensabilă, căci sēmînța fiind bună, neapărat tōte bōbele vor germina cu mare energie și vor îmbracă cāmpul uniform. De preferat este să se facă semănarea cu mașina în rînduri, fiind mai practic și mai economic.

D-vōstră, Domnule Agent, mai sciți că din timp în timp, este necesar a schimba sēmînța, pentru că o aceeași sēmînță întrebuintată mai mult timp tot în aceleași condițiuni de climă și teren degenerază; prin urmare după un timp ore-care trebuie a se luă sēmînța de aceeași varietate dintr'o altă localitate.

Cultura de sēmînță, atāt pentru trebuințele proprii, cāt și pentru vindare, este fōrte avantagiōsă și bānōsă; în străinătate se face pe o scară fōrte întinsă.

În cāt privesce cerealele, cu stăruință și paciență, fie-care cultivator pōte a-și procură sēmînța necesară pentru trebuințele sale, ba pōte da prisosul sēu în comerț cu profit însemnat.

În ceea ce privesce însă producerea de semințe pentru plante furagere ca: lucernă, trifoiu și altele, este mai anevoie; se cere îngrijiri speciale, lucru care se pōte practicā numai în fermele model, după cum a început a se face la ferma Laza din Vaslui, Slobozia-Galbinu din R.-Sărat și la Domeniile Corōnei. Pînă mai acum cāt-vă timp, asemenea semințe se aducea din străinătate.

După cum la cereale se cere ca sēmînța să fie curată, lipsită de ori-ce corpuri streine și cu o mare forță de germinațiune, tot asemenea se cere și la plantele furagere; trebuie să fie recoltată în cele mai bune condițiuni și să nu cuprindă sēmînță de alte plante vătămătōre, cari cu greū le pōte cunoșce ori-cine, cum este tortelul.

Nu mē îndoiesc, domnule Agent, că atențiunea d-vōstră se va îndreptă și mai mult asupra producerii acestor feluri de semințe, formānd cāmpuri de experiențe, pentru ca cu timpul să putem da și noi în comerț prisosul din aceste semințe, cari astādī se aduc în cea mai mare parte din străinătate și cu care de multe ori sîntem înșelați, neexistānd la noi în țară vre-un control care

să ne garanteze că semința importată este bună sau rea, lucru ce ar fi absolut necesar, fie ca Statul să înființeze institute pentru controlul semințelor importate, fie ca asemenea semințe să fie trimise de-a dreptul de la vamă la o stațiune agronomică, care, din nenorocire, la noi în țară este numai una.

Prin câmpurile de experiențe, agronomul scie a se folosi de variațiile naturei, adică când vede într'o tarla de grâu, ivindu-se fire excepționale în toate prvințele, le alege și le cultivă deosebit, ast-fel că ajunge a produce tipuri, rase și varietăți noi, prin selecțiune și încrucișare sau ibridațiune.

D-văstră știți, că prin selecțiune sau alegere se înțelege a alege dintr'un snop sau dintr'un mănuchiș de plante, spicul sau planta cea mai frumoasă, cea mai perfectă, care se cultivă singură și din produsul ei se alege iarăși cea mai superioară, urmându-se ast-fel câțî-vă ani ajungem a avé plante și semințe cu mult mai bune de cât cum îerau înainte.

Acéstă metodă a selecțiunii e mai mult întrebuințată de grădinari, cari, după cum scim, au isbutit a da florilor lor aprópe toate formele și culorile posibile.

Prin încrucișare sau ibridare se înțelege transportarea, pe cale artificială a polenului de la o plantă de varietate sau nuanță dată pe pistilul unei alte plante de aceeași specie, de culóre sau formă diferită, pentru a obține o nouă formă intermediară între cele vechi, așa : din grâu cu mustăți se produce unul fără mustăți; din grâu roșu se produce grăul bălan; dintr'un trandafir roșu și alful a se produce unul galben sau alburii, etc.

Cu toate că metoda acésta de perfecționare a plantelor prin încrucișare sau ibridațiune a dat rezultate destul de însemnate, totuși aplicarea ei este foarte grea, căci reclamă multă răbdare, atențiune și spirit de observațiune, în cât agricultorul practic în cultură mare, nu se póte îndeletnici, rămânénd de domeniul botanistului, grădinarului sau agronomului de cabinet.

Din cele expuse mai sus, îmi place a crede, Domnule Agent, că sinteți pe deplin, pătruns de însemnătatea ce o are în agricultură producerea semințelor de tot felul și că agricultorii mari și mici ai tuturor statelor civilizate nu cruță nici un mijloc pentru a puté ajunge a perfecționă plantele introduse în agricultura lor.

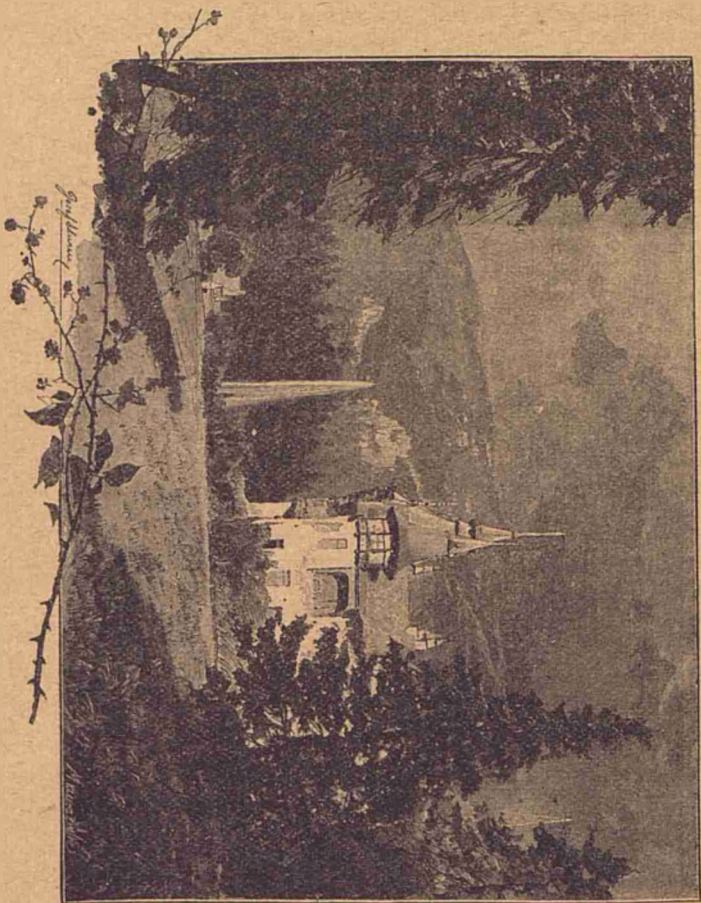
Fiți dar propagatorii acestor idei și printre locuitorii noștri rurali și căutați prin munca care o veți face, în condițiunile arătate mai sus, a-i convinge că imitându-ne pe noi, vor obține și dinșii același rezultat. Vă recomand încă ca nu prin explicări teoretice să deșteptați mintea lor, ci prin aplicațiuni practice, căci trebuie să ne ocupăm nu numai de desvoltarea stării morale și intelectuale a țaranului, ci și de aceea materială.

La lucru dar, pentru binele și propășirea țării noastre.

Ión Kalinderu

Administraturul Domeniilor Corónei.

Vedere din Sinaia : Colț al Castelului Peleş.

Serbarea în onórea d-luî Tocilescu

Săptămâna trecută studenții facultății de litere au orînduit o frumoasă serbare în sala Ateneului, în onórea profesorului lor d-l Gr. Tocilescu, profesor de archeologie și de istorie antică la acea facultate.

Cu acest prilej, d-l Tocilescu a ținut o conferință despre cercetările făcute de d-sa la Adam-Clisi în Dobrogea, unde a descoperit rămășițele unui monument ridicat de Traian spre amintirea luptelor cu Daci.

După aceea d-l V. A. Urechiă, a rostit o căldurosă cuvîntare, arătând meritele d-luî Tocilescu, stăruințele sale în cariera profesorală, ca scriitor, ca înalt funcționar în administrația școlilor.

A urmat apoi câte-vă mici discursuri ale studenților. Ei și-au arătat recunoștința lor pentru silințele ce își dă profesorul lor ca să le lărgescă cercul cunoștințelor și au oferit cu acest prilej o frumoasă medalie, care înfățișază de o parte pe neobositul savant, și de alta restaurarea monumentului *Tropaeum Trajani*.

A fost mișcătoare această serbare. Ea a dovedit dragostea cea mare și admirația pe care d-l Tocilescu a știut să le inspire elevilor săi. Ea a fost o mare mulțumire sufletescă pentru ilustrul profesor și, de sigur, un îndemn la muncă în ogorul culturii naționale.

TAIFASURI CU MOȘ GHEORGHE (1).

COMOARA

— Am poposit în vîrful delului ca să mai răsulec caii. Știu că mai este o bătaie de pușcă bună pînă sub costă, pînă în sat. Ne uitam în sat ca în strachină.

«Pe tăpșanul din ograda primăriei eră întinsă o horă mare ca-n poveste. Tóte satele din împrejurimi, un norod de ómeni, de femei și de copii stăteau rôtă împrejurul horei; iar un taraf de lăutari vestiți făcea să salte inima pînă și în copiii cari jucau pe de lături.

(1) Veđi No. 20, 21, anul II.

«Jandarmii nu se oprise cu noi, o luase înaintea noastră. Coborîm pe jos cîsta cea repede, dăm între liveştile satului şi urcăm apoi pe tîpşanul primăriei.

«Doriam din totă inima să ved de aprópe hora cea mare, nămolul cel de norod, taraful cel vestit de lăutari şi când colo... ce să ved eu!...

— Or fi fugit netoşii... care şi încotro or fi vędut cu ochii! spune moş Gh, bătendu-şi genuchiile cu palmele şi rîdend, par-că i-ar avé acum înaintea ochilor. Ha-ha-ha!..., rîde el mereu, ţi-ai găsit Românu să stea! Românu-i sălbatic... Unde stă el cu boierii!... Când or fi vędut jandarmii... atâtea faţóne... cu clopote de tóte némurile... îi nebun să stea Românu în faţă!?... Ha-ha-ha... şi ce-aţi făcut? ei gîndeau c'o să vę duceţi la hora lor!... nu-i aşá? v'aţi căutat de trebă... eţi fi intrat în primărie şi ei... ha-ha-ha... or fi rămas cu buzele umflate!... că nu s-or fi apucat ei iar de joc! or fi avut ei atâta obraz să nu jóce în faţa atâtor boieri străini!

— Rămăsese, moş Gh. numai câţi-vă bătrâni înaintea primăriei! totă lumea se-ndosise când au vécă nu trecem şi că ne oprim la primărie.

— Sciută!... alta-i omul bătrân şi alta-i omul tîner!... omul bătrân a vędut şi scie mai multe... îi deprins şi cu binele şi cu rēul...

— Ei şi ce rēu eră dacă stăteau şi cei tineri? că dór noi ne duceam în Cursesci nu numai pentru cei bătrâni, ei şi pentru cei tineri, că noi...

— Da spune odată, ce-aţi căutat la Cursesci! Ce mă tot porţi cu vorba?

Moş Gh. mi se pare că-şi iese din răbdare; m'a prins acum în vorbă şi nu-mi dá răgaz să cîrmesc.

— Ei spune! ce tot cotesci şi te feresci că dór n'o fi cine scie ce taină mare la mijloc!

— Nicî o taină, moş Gh., din potrivă! dar veţi că mî-a părut rēu când am vędut că se feresce lumea de noi!...

— Na! firesce! că dór nu eră să vę puneţi la masă cu dînşii!... cine-s ei şi cine sînteţi d-vóstră! aşá-i de când lumea... cum adică?! veniţi d-v.,

boieri în tot locul, și ei să jöce înainte. . . par-că ar fi venit finul la cumătrul! . . . țî-ar fi venit la socotelă să te apropii colo, și ei s'o ție înainte!

— Ei, și de ce nu mî-ar fi venit la socotelă, moșule?

— Ei, lasă mă! vreî să riđi de mine! . . . apoi, aș fi vrut eü să te ved cum țî-ar fi părut. . . mai bine tac!

— Ba să nu tacî, moșule. . . spune tot ce gîndescî!

— Ce să spun!?! . . . iacă: ațî vrut să vë duceți colo și ei să nu se dea înlături! . . . să se facă nebunî și să vie, colo, vr'o cățî-vă, să vë ia binișor de mână și să vë dică: ia hai, cucöne, să jucăm o lécă, că dör n'o pîeri lumea! . . . apoi rușinea d-vöstră nu eră próstă! . . .

— De ce rușine, moș Gh.?

Intrebarea asta din urmă îl face pe moș Gh. să sară din loc. . .

— Da cum să nu fie rușine, nepöte. . . lumea-î fel de fel! . . . nu sciî d-ta că la adunare sînt și ömeni beți. . . că nu te poți descurcă! . . . te-ași vedé eü! . . . să vie unul în doi perî, să-ți puie mâna pe după gât și să începă a cântă și a jucă! . . . dacă-î așa, apoi chiar îmi pare reü că s'a stricat hora! că ved eü c'ați căutat bucluc cu lumînarea!

— Cu cine am căutat bucluc, moșule?

— Cu lumea, dar cu cine?!

— Cu lumea? dar noi am petrecut de-avalma cu lumea, pînă-n séră, moșule!

— Ce? . . .

Moș Gh. vrea să pornescă. . . îi înciudat pe mine: crede că îmi bat joc de el.

*
*
*

Moș Gh., iacă îți spun ce-am făcut la Cursescî.

El stă în picîöre, hotărit că dacă mai lungesc vorba și nu-î spun îndată s'o și pornescă.

— Tot norodul se dase la o parte, când am ajuns noi la primărie și se tot iviau ridicându-se în vîrful picîörelor ca să vadă ce-are să pățescă primarul, că ei credeau că noi ne-am dus în inspecția

primarului. Erau însă nedumeriți și nu pricepeau că ce adică ar fi greșit primarul. Notarul și învățătorul es în ușă și strigă lăutarilor să cânte. Lăutarii cântă; dar norodul tot nu se mișcă, hora tot nu se face. Și-ți eră mai mare tînga s'auđi cum lăutarii cântă o horă înteițită, să simți c'ar avé să jóce tótă tinerimea și să nu veđi pe nimeni că începe. Ți-ar veni la socotelă, moș Gh., să fii flăcău ori fată, în tot locul s'auđi cântând atâția lăutari—cum nu s'a mai auđit în partea locului — și să nu poți jucă din pricină că le-a venit gust boierilor să facă inspecție tocmai acum! să veđi că boierii, ca înadins, în loc să se ducă pe unde-au venit, es și așteptă să te vadă jucând... țărănesce! să nu te poți uita în care parte te trage inima să te uiți... la o di și la o adunare ca asta.

«Când am vedut întîmplarea asta, moș Gh., mi s'a mîhnit inima că adică dacă n'am fi noi aici veselia ar fi în toiú. Și n'am mai putut! m'a dat inima brînci și m'am pomenit că luasem de mână doi flăcăi și începusem hora...»

Moș Gh. s'aședă pe scaun, aprópe de tot, înaintea mea și mi se uita drept în ochi, ca să vadă cu tot dinadinsul de grăesc adevăr. Mie îmi pare că nu se îndoesc de spusele mele, pentru că-i ved strălucindu-i ochii, înseninându-i-se fața de acelaș senin, de aceiași mulțumire pe care am vedut-o pe fața norodului întreg. Moș Gh. nu spune nici un cuvînt; pare că se teme că s'o strică hora din pricina lui... Din istorisirea mea el înțelege că noi cu bună sémă am fi vrut să vedem hora, că asta ne făcea o adevărată mulțumire sufletescă și că niei nu ne-a trăsniț prin cap că noi am vré să-i facem să jóce pentru ca apoi să rîdem de jocul *țărănesc!* Am cunoscut că asta-i în sufletul lui moș Gh., mai ales când l-am vedut isbucnind:

— Eh! spune el..., că n'am fost și eu acolo!... să le arăt eu boierilor cum jócă bătrânul când se întărită într'însul aducerea aminte din tinerețe!... în vremea noastră jucam, nu ne încurcam!... ei, și pe urmă?

— Pe urmă, moș Gh., s'au prins în horă flăcăi și fete, boieri și cucóne, țărani și țărance; și-a crescut hora cât abia cuprinđi cu ochii! Și nu mai stătea nimeni furișat: sbură veselia în toate inimile, alergă bucuria pe toate fețele. Și-a ținut hora asta nesfârșită un ceas întreg.

— Ei, și pe urmă?

— Pe urmă n'a mai fugit lumea, moș Gh.

— Sciută! de ce eră să fugă?!

— Pe urmă, moș Gh., a scos primarul o masă, ne-am dus pe rînd lîngă dînsa și-am vorbit norodului, pe înțelesul lui, de ce adică am venit noi de la tîrg. Erau aședate afară, în vederea tuturor, două dulapuri. Le-am deschis și-am arătat norodului că acele dulapuri sînt pline cu fel de fel de cărți. Le-am spus că noi am venit să ne bucurăm și noi când s'or deschide acele dulapuri cu cărți, să le spunem și să le arătăm precum că așa a venit vremea, că cei de la cîrmuire au tótă dorința ca să scie tótă lumea carte. Le-am spus, și ei cu toții au înțeles... dar scii de ce au înțeles moș Gh.?

— De ce? Țice moș Gh.

— Au înțeles, pentru că mulți dintr'înșii se înfruptase mai nainte din dulapuri. Le-a dat Dumnezeu un profesor plin de noroc: tot norodul se uită la el cu inima deschisă și cu dragoste. Dragostea norodului îi răsplata ostenele lui. Ședătoarele se fac iarna în școlă.

«Luminatul îl dă primăria.

«Ômenî și femeî, de tóte vîrstele, în noptile lungi de iarnă, se adună fie-care cu lucru și fără lucru la școlă. Toți lucréză și ascultă cum citește profesorul.

«Așa sînt adunările în Cursesci, moș Gh., fără bătură, fără sfadă și numai cu învățatură și cu muncă și hărnicie.

«Am vedut o condică în dulapurile cu cărți în care se iscălise toți căți împrumutase cărți ca să citească. Acolo băieții și fetele cari es din școlă se întrec la citit și nici n'ar avé traiu în sat unul care ar. sci să citească și n'ar vré să citească!

«Acolo cuvîntul profesorului îi sfînt, pentru că orî-ce cuvînt și orî-ce faptă a lui pornesc din dragostea pentru ridicarea norodului.

— Ai avut dreptate, nepóte! spune moș Gh., sculându-se... ați găsit comóra!... tóte ar fi bune dac-ar înțelege Românul!...

Sp. Popescu.

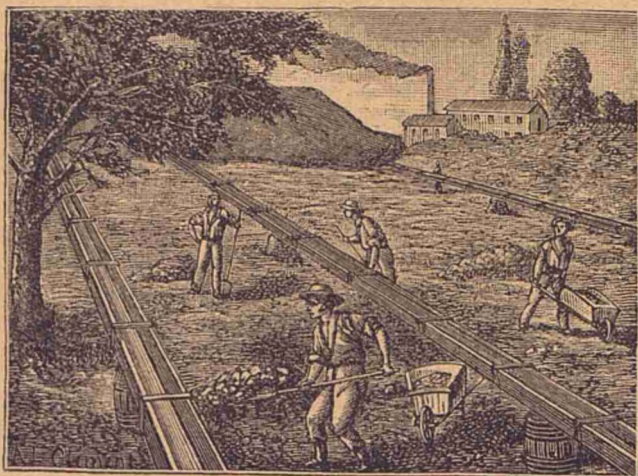
SPALATORII DE AUR

pre miadă-și de la Vînt se află, între dealuri' Pianul românesc; un sat mare românesc, vestit pentru că aici se spală aur.

În frumósa noastră țară aurul nu se află numai în adîncimile pămîntului, ci și la suprafață, în formă pulverisată. În forma acesta el este dus de undele pîraelor, în albia cărora se află amestecat prin nisip.

Mai tóte rîurile noastre conțin în nisipul lor praf de aur, dar cele mai bogate sînt în privința acesta Arieșul, Valea-

Spălarea nisipului aurifer.

Abrudului, Ampoiul, Crișurile, Streiul, Cibinul, Sebeșul, precum și unele pîraie, cari se varsă în rîuri mai mari. Între aceste este bogat cu deosebire pîriul Pianului. Praful acesta de aur se spală sau se alege în Ardeal din nisipul rîurilor

din timpurile cele mai vechi. Romanii încă s'au ocupat cu spălatură aurului; iar din secolii trecuți avem dovezi scrise, că pe unele râuri aurul se spală în măsură mare, mai mare ca în timpul de față. Cu acest lucru se ocupă locuitorii de pe râurile bogate în aur, avându-și unii singurul isvor de câștig din această ocupațiune.

Spălătorul de aur ieșind pe malul râului, la un loc nisipos, își așază măsuță făcută anume spre acest scop, într'o poziție pietoasă, așa că o margine a ei ajunge aproape de fața pământului, iar cea-l-altă stă ridicată. Masa o acoperă cu un straiu de panură, pe care pune nisip din râu, spălându-l mereu cu apă și punând iarăși altul. La un timp ôre-care clătărind straiul, află o amestecătură de firice de fer, aramă, nisip și aur, pe care o pune într'o cobățică, construită anume pentru alesul aurului, numită «șaitroc». Cu ea se alege aurul, așa că la un loc o scutură pînă ce firicelele nenobile de praf ies afară, spălându-le apa, și rămâne pe fund praful de aur, fiind mai greu. Pe acesta îl adună cu mercuriu și apoi îl aduc la cămară de-l schimbă.

Spălatură aurului este ocupațiune care aduce puțin câștig; numai arare-ori se întâmplă ca spălătorul să aibă noroc, să afle nisip bogat în firicele de aur, din care să pôtă trage folos bun. Dar cu tôte acestea se ocupă și ađi mulți cu spălatură aurului, și călătorind pe malurile râurilor nôstre, nu rare-ori vom fi surprinși de tabloul idilic: ici colea câte un om singuratic spălând cu sirguintă nisip pe țarm.

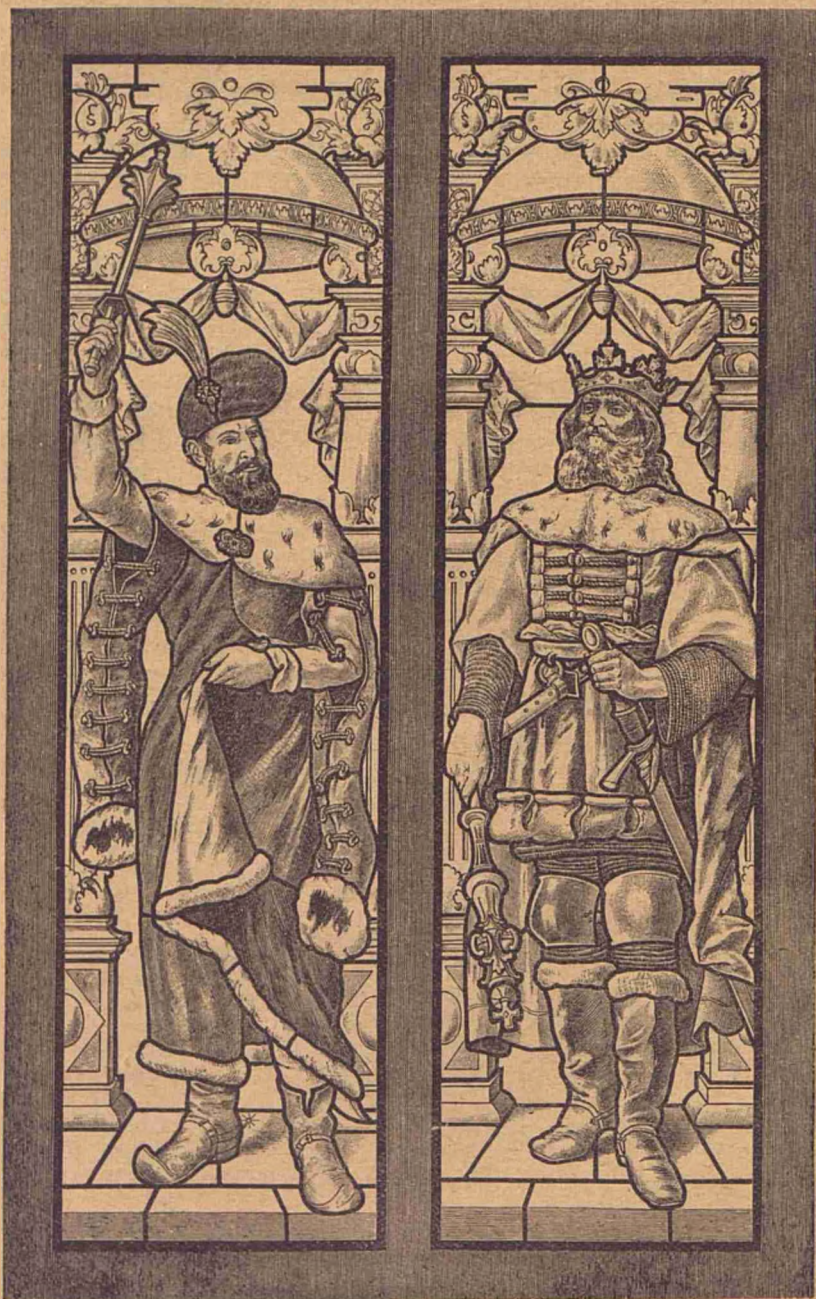
La Piaș se spală aur, acum ca și în trecut, în măsură mai mare, de cât în ori-ce alt loc din țara nôstră, fiind-că nisipul pîrîului este mai bogat în firicele de aur.

S. Moldovan.

Școla de adulți

În comuna Fierbinți, cătunul Fierbinții-de-jos, s'au înființat cursurile de adulți prin neîntreruptele stăruințe ale învățatorului diriginte, Răducanu Popescu și ale colegului său Al. Părvulescu de la divisiunea I a acelei școli. Numărul adulților se ridică la 60, împărțiți în două secțiuni: I secțiunea sub conducerea învățatorului diriginte, cuprindând pe toți adulții nesciuitori de carte; iar a doua secțiune, pe cei cu cunoștință de carte, între cari intră și mulți absolvenți, sub conducerea d-lui învățator Al. Părvulescu.

Înființarea acestor cursuri s'a făcut în ziua de 20 Decembre, 1898. Materiile ce se predau sînt, de o cam dată, la secțiunea I, numai aritmetica și scris-cititul; iar la secția a II, aritmetica, scris-cititul, geometria și citirea.

Mihaiu și Ștefan.

Pictură pe una din ferestrele Castelului Peleș.

O casă de om euminte.

— De înaltă, e destul de înaltă locuința mea, n'am ce dice ! De la fața pământului și pînă la coperiș sînt aprópe cincî metri. Casa cea veche erà măruntă, măruntă ca mai tóte casele din sat. — Acésta par-că e o casă boeréscă, zéu așa ! dice Meranu.

— Diseși că séménă cu o casă boeréscă la înălțime. Apoi eú nu m'am gándit de fel s'o fac așa, ca să mă iau după boerii cei mari, orî după cei mici. M'am călăuzit după trebuința, nu după plăcere. Credeți că și boerii își clădesc case înalte numai de gustul ca să fie înalte, orî de florile mărului, cum dicem noi? ...

Sătenii tac; căci într'adevăr lor li se pare că numai de fudulie fac orășenii case mari, spațiose și înalte. Se întrebă și ei în gánd de ce le-or fi făcënd așa, că e cheltuélă și mai multă. Dar ce le pasă lor de cheltuélă? fudulia, fudulia...

— Voiți să vă ghicesc gándul? Credeți că numai de fudulie le-au clădit așa?... N'ați nemerit! Cu cât casa e mai înaltă și mai mare, cu atât are mai mult aer în odăi. Aerul e viéța și sănătatea nóstră. Fără de aer curat, orî cu aer puțin, care se schimbă cu greu din casă, n'o ducem mult sănătoși. Se spune că într'un resbel cădură prinși o sută de ómenî. Dușmanii, avënd nevoie de soldați, și ne avënd ómenî carî să pázescă pe cei prinși (prisonieri), îi băgară la închisóre într'o odaie strîmtă și întunecósă. Odaia n'avea de cât două ferestruice și o ușă care fu închisă cum intrară toți prinșii. Din pricina lipsei de aer și a aerului stricat, eșit din rësufierea atâtor inși, în puține césuri pieriră cincî-deci din ei; cei rëmași în viéță băteau în päreți, strigaú ajutor, rãcneaú cât puteaú, dar nevenind nimeni să le deschidă, mai muriră din ei încă două-deci și cincî. In cele din urmă, când paznicul veni să deschidă, de abia mai rësufiau cei ce se mai aflaú încă în viéță.

— Sărmanii ómenî, dice cu milă, Cápraru, înduioșat de acéstă povestire tristă.

— Veđi ce va se dice lipsa de aer?

— Nu dice că ni s'ar întimpla și nouă acéstă gróznică nenorocire, dar de ce să n'avem aer îndestulător în locuință?

De aceea casa să fie înaltă, spațioasă, să aibă aer de ajuns. Ți-e mai mare dragul să trăești, să te odihnești într'o asemenea locuință.

— Nu ca în coșarele noastre de case, unde te înăbușești, țise Căpraru.

— Dar la casa înaltă trebuiesc și ferestre mari! Eu nu m'am caliclit de câți-vă lei mai mult la gémuri și la cercevele și am pus ferestre cu două aripă și cu câte trei ochiuri de gém, fie-care aripă. Cu ferestrele mari, nu rîde umbra și întunecul de odăi, ci se răsfață tótă ziua rațele sórelui pe podele, pe pãreți și pe lucruri!

— Posnaș mai ești, domnule învățător, bine ai țis că rîde umbra de odăi; dar așa rîde și de noi, mă Merane!...

— Zidurile din afară aũ o cărămidă și jumătate în grosime, și ce mai cărămidă, fórte bine arsă! Zidurile din năuntru aũ și ele o grosime bunicică; o cărămidă. Pentru economie, mă gândeam la început să fac zidurile din gard de nuele, lipite cu humă mestecată cu paie tocate și pe urmă să le tencuesc; dar m'am gândit să fac un lucru sănătos și trainic.

— Da, da, dëu că nu mai aũ mórte zidurile! Cetate, nu altceva.

-- Dar de privdor ce dicesi? Am îngrijit să nu iea loc prea mult, dar nici prea strîmt să nu fie. M'am gândit că dacă ar fi prea lat, coperișul lui ar ține umbră casei, ceea ce n'ar fi tocmai bine, ba de loc bine; l-am făcut cum e mai bine: se mai jôcă copiii prin el pe vreme urită, mai puț un răsboiũ la care mai țese femeea, mai staũ ai casei une-orĩ de vorbă. Ce plăcere simțesc eu, când, după ce m'am înturnat de la școlă și am isprăvit și cu lucrul pe lîngă casă, iaũ o carte și citesc, coela pe prispă, și de odată trec spre casă vitele satului încet, încet, cu talange sunătoare la gât. Atunci par'că tótă lumea e a mea!

Ce, vë uitați la coperișul casei? L-am făcut mai repede ca să se scurgă și apele repede. L-am făcut înalt și cu ferestruici, așa că podul e ca o casă. În pod pun la nevoie o mulțime de lucruri și pe vreme de iarnă cât de repede se usucă acolo rufele? Gura podului dă în cămară. Podul are deasupra scânduri acoperite cu tinichea de fer. Am cheltuit mai mult; dar nu de surda.

— Ne miram noi de ce n'ai pus șovar ori coceni, ca noi așți-lalți, dise Meranu.

— Mai bine îți mâncai vorba și n'o mai spuneai, îi răspunse cam supărat vecinul Căpraru.

— Cum eră, ómenî buni, să pui învelitoare de șovar ori de coceni? Mi se umpleă cu voia mea podul de apă ori trebuiă să mă așin mereu cu óle, ca să vėd unde plouă? Dar la un foc? Ferescă Dumneđeú! Casele învelite cu tinichea, cu olane ori cu țiglă sunt apėrate mult de foc...

— Adevėrat spui: în șovarul caselor nóstre o scãnteie să asvırle vıntul și ardem ca șórecii...

— Mi-a părut cam rėu că nu am pus o învelitoare de țiglă ori de olane. Am căutat un meșter bun prin părțile nóstre dar n'am găsit. Trebuie să sciți că nu e învelitoare mai eftină, mai trainică și mai sănătósă! Ține decî de ani, dacă omul îngrijesce să o smăltúescă, și unde pui la socotélă că vara ine rãcóre și iarna cald. Când mi s'o strica acoperișul acesta, să fiți siguri că cu olane sau cu țiglă imi voiú coperi casa, și șindrila ar fi bună, dar veđi că la un foc se aprinde cu înlesnire. Se spune că muiată în apă făcută cu piatră acră, mai nainte de a fi bătută pe lați, s'ar aprinde mai cu greú.

— Se pôte și asta! dădu din cap Meranu.

— Dar vorba aceea: fie-care ólá cu capacul sėu; șindrila la munte, trestia la baltă, tinichėuà la cãmp, iar olanele și țiglele pretutindenî.

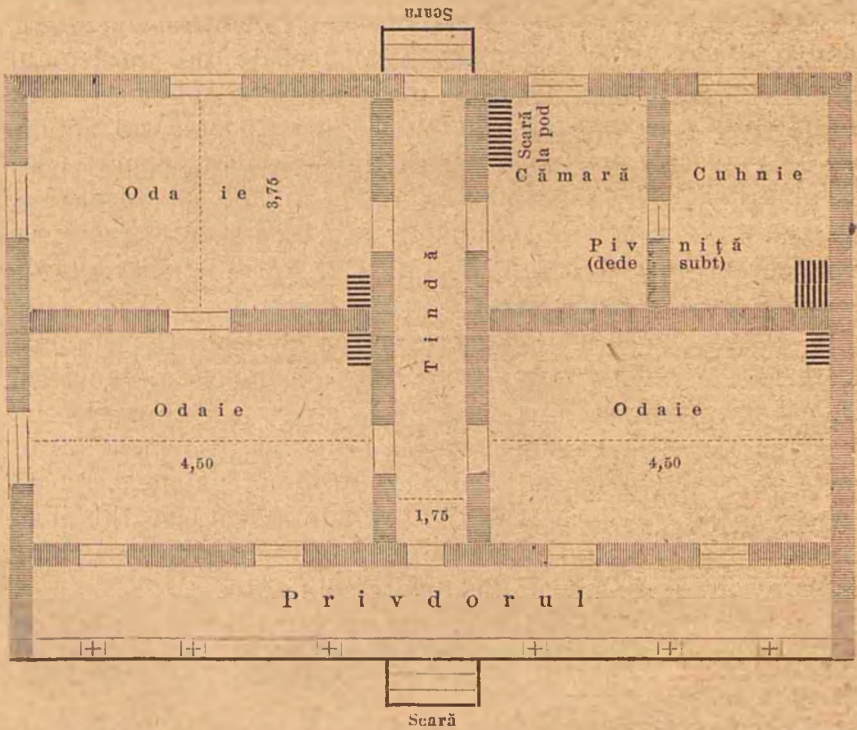
Acum să vė mai spun ceva și de coșuri (hornuri). Sınt eșite din cóma casei mai mult ca de două palme, sciți, de frica focului. Ele sınt bine lipite înăuntru, nu lasă fumul să orbescă podul și sınt ferite de grindî. Un coș de casă, bine zidit te apėră de primejdia focului din sobă.

— Apoi, domnule învėțător, ce ați făcut ce ați dres, v'ați durat o casă bună. Mulțumită d-tale și alți ómenî din sat te-aú urmat.

— Și le-a fost rėu? Din potrivă; Astă vară, la cine aú venit în gazdă orășeniî din Ploesci, dacă nu la ei? La celelalte case nici că s'aú uitat.

— Domnule învėțător, dise Meranu, te-aș rugă să-mi dai și mie planul casei d-tale. Am de gând să-mi fac și eu o casă. Măcar de aș intră dator și tot nu mă las. Oiu mai lăsă și eu cãrciuma, oiu munci mai mult, și cred că voiú isbuti.

Învătătorul îi strînse mîna. Nu mai putea de bucurie că sătenii se ia  după bunele lui vorbe.  i avea dreptate! Căci să nu se uita că chemarea sa în comună nu e numai pentru  nv t turile ce le dă în școlă, ci cu deosebire pentru creșterea bunelor moravuri, r sp ndirea ideilor privitoare la bunul traiu al locuitorilor  i la bunul mers al întregii comune. Indată ce într'un sat a sc dut numărul copiilor mor i, să sci  că învătătorul a sciut prin poveștele sale să facă pe  meni a  n telege cum se îngrijesc copiii  i cum se feresc de bóle. Indată ce satul se  mbog tesce, ómenii trăesc mai omenește, se simt mai mult, lucr z  cu mai multă r vn , să nu uii că trebuie să fie amestecat  i un învătător bun în t te acestea. Un  nv t tor inimos e o com r  pentru un sat rămas înapoi.

— Tocmai am un plan gata, dise învătătorul,  i  i-l da  cu bucurie, Merane. Spuse apoi so iei lui să caute planul printre h rtilile de pe masa sa de lucru,  i acesta il  i aduse.

— Uită-te pe plan, urmă învătătorul  i vei  n telege numai de c t ce- i trebuie.  i-aș da  i explicările cuvenite, dar cum

s'a întunecat și e și vremea mesei o să ne despărțim. Ve niți altă dată și vom mai vorbi.

— Adevărat Țicî d-le învățator. Cu vorba d-tale a blîndă și dulce, și uitasem că ne așteptă femeile acasă.

— I-ascultă, Căprare, cum te mai strigă! In adevăr, din spre casa acestuia veniă un strigăt suptire și nerăbdător de femei:

— Gheorghe! U, n'auți Gheorghe!

Cei doi săteni urară séra bună învățatorului, rugându-l tot de odată să-î erte de supărare; așa e Românul!

Ajungînd în dreptul casei lui Meran, ei se despărțiră cu gândul de a-și strică chițumiile lor, și a-și face câte o casă ca a învățatorului.

Și să credeți că vorba lor e sfîntă! Și să sciți iarăși că mult le este bine!

Grig. Teodossiu.

CULTURĂ INULUI

entru țesutul pînzei, la noi se cultivă inul și cânepa, încă din timpurile cele mai vechi. In alte țări se mai cultivă și bumbacul. La noi în țară bumbacul se cultivă în Dobrogea. Bumbacul nu se cultivă pentru tulpina lui după cum se cultivă inul și cânepa, ci pentru rodul lui, care are forma unei capsule,

și în interiorul căreia se găsește un fel de puf, care învălesce sămînța. Acest puf tors ne dă firele de bumbac, cari se întrebuițeză la facerea pînzei.

Intr'un număr viitor vom vorbi și despre cultura bumbacului.

Intre plantele textile, în locul întâiu vine inul.

Inul este o plantă textilă, cu un trunchiū drept cilindric și crăcuros, fructul este o capsulă globulósă, care cuprinde pînă la 10 sămînțe, cari sînt de o formă ovală.

Varietăți. — Varietățile de in ce se cultivă la noi în țară sînt două: Inul comun și inul de Riga, a căreia sămînța trebuie reînnoită tot la 2 ani cel puțin, fiind-că de-

generază, în cazul acesta producțiunea este de o calitate inferioară.

După timpul semănatului, avem inul de toamnă și de primăvară: la noi se semăna numai inul de primăvară, care este cu mult mai delicat de cât cel de toamnă.

Astăzi se crede că inul de Flandra duce mai mult la secetă, și prin urmare poate să dea o recoltă mai bună, de cât alte varietăți, în pământurile ușoare și calde. Inul de primăvară dă mai puțin fuior și semință de cât inul de toamnă, însă pinza făcută din fuiorul inului de primăvară, este de o calitate mai bună și este de preferat tot d'a-una pinzei făcute din inul de toamnă.

Pământul și cultura lui. — Inul poate să crească în toate soiurile de pământ, în cele ușoare ca și în cele argiloase și umede, dar cere o lucrare cât se poate de adâncă.

Inul în locurile tari se poate semăna după o plantă prașitoare, iar în cele ușoare se poate semăna după seacă, orz și ovės, numai cât locul să fi fost îngrășat.

Când inul se semăna după o plantă prașitoare ori o cereală, se fac două arături: una toamnă și alta primăvara cât se va pute de timpuriu. În alte țări, când inul se semăna în ogor, se fac câte 3—4 arături.

Cătătimea de îngrășăminte. — Când inul se semăna pe un loc care a fost îngrășat cu băligar de oi, trebuie băgat de semă ca băligarul să fi fost împrăștiat într'un mod regulat; să nu fi zăcut oile într'un loc mai mult și în altul mai puțin; fiind-că în cazul acesta, inul ar avea o creștere neregulată.

Când se întrebuintează băligarul de boi, vaci și de cai, se pune la un hectar de la 30—40 de care de băligar; preferind pentru locurile ușoare băligarul de boi sau de vaci, iar pentru pământurile tari băligarul de cai sau de oi.

Timpul semănatului și alegerea seminței. — Semănatul inului depinde de la varietăți și timp.

Inul de toamnă se semăna în primele zile ale toamnei, iar cele de primăvară se semăna începând de pe la 14 Martie și pînă pe la 15 Maiu.

Înainte de a semăna inul, trebuie băgat de semă, dacă semința este bună sau rea. Semința bună se cunosc după mărime, greutate și prin luciul, dacă sămința nu este bună este mai puțin lucie, și are o coloră brună puțin verduie.

Cătătimea de sēmîntă. — Ce se sēmēnă la un hectar, este de la 200—300 de kilograme, după cum cine-vă voesce să recolteze, mai mult fuior sau mai multă sēmîntă, în cazul întâiū se sēmēnă mai des, iar în cazul al doilea se sēmēnă mai revērsat.

Inul. De comun se sēmēnă prin împrăștiere, și după ce s'a semēnat se grăpēză bine, și după aceia se tăfălugesce.

Lucrările de întreținere. — Ingrijirea ce cere inul după semănat este: plivitul buruienilor cari l-ar împedica să crēscă. Inul plivit face fire subțiri, cari dau un fuior fin și mătăsos. Plivitul se face de femeī, cari trebuie să umble cu mare băgare de sēmă printre sēmēnătura de in ca să nu-l calce sau să-l încălcēscă. Plivitul începe de comun după 10 zile de la semēnat, și dacă s'ar întimpla ca să bată un vînt pe timpul plivitului, lucrătorele trebuie să mērgă în partea în care inul este culcat de vînt.

Inul este atacat de tortel (cuscuta minor). Când este atacat de acēstă plantă părăsită, este fōrte cu greū de a o stirpi. Seceta când inul este abia rēsărit îi face fōrte rēu.

Timpul recolteī. — Recolta inului atirnă de la climă, de la natura pămîntului, precum și de la timpul sēmēnatului. Când inul este copt, trunchiulețele încep a se îngălbeni, o mare parte din foī încep să cadă, și unele din capsule se deschid de sine.

Când inul s'a semēnat numai pentru fuior, trebuie să se recolteze pînă nu s'aū copt sēmîțele. Când se smulge inul după ce i s'aū copt sēmîțele, își perde din calitate, și pînza făcută din acest in nu se pōte înalbi curat, ci rēmîne tot d'a-una smolită.

Inul se smulge din pămînt, cu multă băgare de sēmă, ca să nu se rupă capsulele; de aceea cu mână drēptă se apucă firele cât se pōte de aprōpe de pămînt, iar cu mâna stângă, cam pe la jumătate. Când pămîntul este mai răvan se pot prinde mai multe fire de odată, iar când este prea uscat se prind mai puține, ca să nu se rupă firele la smuls. După ce s'a smuls, se scutură rădăcinele bine de pămînt, și după aceia se pun firele jos pe pămînt, care mai pe urmă să lēgă, și ia numele de mănuse, și care trebuie să aibă în circonferință două palme (cotorul mănusiī). După recoltă inul trebuie lăsat să se usuce bine pe cāmp sau se aduce acasă și se usucă la sōre. A usca

inul acasă e mai bine ca la câmp, fiind-că la cas de plôie, omul pôte pune inul de grabă sub un șopron, și-l apără de a fi ploat și de a fi rouat. Pe cel uscat la câmp, îl bate și plôia și roua, și cu modul acesta inul se va strica și va perde din calitate.

După ce inul s'a uscat, se bate ca să se scôtă semințele.

Inul se bate saū cu un băț, saū pe un scaun, de femeī, acest din urmă mod e mai bun, pentru că firele de in nu se sdrobesc. In alte țări pentru scosul semințelor din capsule se întrebuițeză nisce pepteni, cari aū două rînduri de dinți de fer. După ce s'aū bătut semințele se vîntură, ca să se curețe de orî-ce murdărie.

Producțiunea la hectar. — Inul de Riga pôte să dea la hectar de la 400 pînă la 600 kilograme de fuior; și de la 350 pînă la 500 kilograme de semințe; din care se pôte scôte 24 pînă la 25 kilograme de ulei la sută.

Turtele cari rămân de la fabricarea uleiului, se întrebuițeză ca un bun nutreț pentru vite.

Uleiul din in se întrebuițeză în bucătărie, la ars și în pictură.

Făina de in, se întrebuițeză în medicină.

Păstrarea semințelor. — După ce semințele s'aū curățit de orî-ce murdărie, trebuie păstrate într'un loc întunecos, uscat și bine aerat pînă când se vînd.

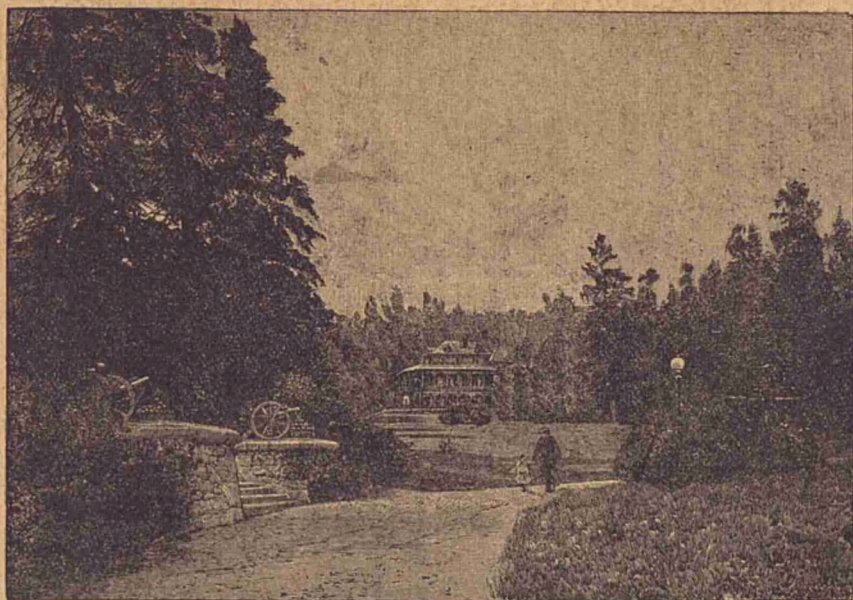
Topitul inului. — După ce inul s'a bătut, se topesce. Sunt mai multe moduri de topire, însă cel mai bun este în apă curgătoare. Inul se ține în apă 5—6 zile, după cum și apa e mai caldă saū mai rece. După ce s'a topit, se spală bine ca să rămână cât se pôte de curat; după aceea se întinde la sôre ca să se usuce; ca uscarea să se facă mai repede, mânușile se respiră. După ce s'a uscat, se rupe și meliță, apoī se dărăcesce, și mai pe urmă se perie.

Fuiôrele periate se fac o legătură, care se mai numesce chită, punându-se in fie-care chită câte 12 fuiôre.

V. S. Moga.

Conferințe Populare

In comuna Glodeanu-Siliștea din județul Buzău, s'aū ținut în cursul acestei ierni pînă la 15 Februarie o serie de conferințe de către d. T. Zaharescu, învățător. S'a vorbit despre importanța conferințelor, despre sănătate, despre economie, despre datoriile către țară, despre crescerea gîndacilor de mătase, ș. a.

Gradina Castelului Peleş cu tunurile luate de la Plevna.

PELAGRA

ine n'a umblat prin satele noastre numai acela n'a vădut oameni bolnavi de așa numită bătă pelagra.

Multe bóle au un nume dat de învetați, care nu e potrivit cu etimologia lor. In așa categorie se găsește și pelagra.

După numele său, pelagră însemnează bătă de piele, lucru care nu-i de loc adevărat față cu caracterul ei, ci numai cu un efect exterior al ei. Acastă convingere mi-am făcut-o «de visu» ca medic de plasă, studiind mi și nenumărate cazuri prin proprie observațiune.

Efectul acestei maladii pe care au denumit-o cum am șis, oamenii de știință, bătă de piele, nu este numai o bătă de piele, ci este o adevărată degenerescență a întregului organism și în special a sistemului nervos începând de la creier și pînă la cea mai mică fibră musculară și celulă nervoasă.

Acăsta fiind adevăratul caracter al bólei, am creșut că denumirea cea veche trebuie să înceteze și o alta nouă să i ia locul cu drept cuvînt. După o matură cugetare luând două cuvinte din vechia limbă elenă, am șis că numele bólei nu pôte fi altul de cât «Nevroftinia.» Termen care spune medicului adevăral și-i dă cheia pentru ca să pôtă sei, potrivit indiciilor științei să combată acest teribil flagel al poporului nostru.

Causele cari produc acastă maladie nu este mămaliga făcută din porumb stricat, pe care o mănâncă țăranul Român, cum a ajuns credința pînă la cei mai profani în știința medicinei, nici hrana insuficientă ca cantitate, căci nici un sătean nu se hrănește cu mălaiu stricat, nici nu se scólă flămând de la masă.

Insuficiența de hrană este calitativă, adică hrana săténului nostru, e lipsită de multe substanțe ali-

mentare care-î sînt necesari pentru economia țesăturilor organismului său.

În mare parte, contribuie la această cred și multe posturi ale noastre, când sătenui nu mănâncă de cât o cîpă strivită cu mămăligă, sau o zemă sărată. Rari sînt ȗilele în cari pe masa sătenui veȗi, chiar în ȗilele de dulce vre-o mîncare, nici măcar apröpe de suficiență.

Mulți din săteni, își cresc câte un porc pe care-l taie la crăciun, dar nici pe acesta nu-l folosesc pentru ei întreg: căci muschiul e făgăduit dinainte, iar o pulpă or amîndouă arvunite de cărciumar, pentru rachiul ce-a consumat fără parale bietul sătean.

Dar să presupunem că n'ar da din carnea porcului nimic; cât i-ar ajunge unei familii de sătean cel puțin de 5 membri, carnea unui porc? Cel mai mult fără dör și pöte 4 săptămâni.

Apoi dacă te-ai hrăni $\frac{4}{52}$ dintr'un an bine, ești sigur că în restul anului îți ține sănătatea în întregime ei? Asta e ceva absurd.

Din această cauză corpul bietului sătean nu pöte să aibă nici o vigöre nervösă și nici musculară.

Consecințele sînt cât se pöte de deastrose pentru poporul nostru. Corpul degenerază în mod considerabil, și se atacă mai mult organul cel mai slăbit în cât unii se sinucid, alții își pierd mintea, alții sînt coprinși d'o lenevire involuntară, provenind din lipsa forței musculare care nu e provocată din cauza degenerescentei nervöse.

Am veȗut cauzele, am veȗut efectele, rămâne să scim tratamentul Nevroftiniei și atunci putem ȗice că am dat o mână de ajutor sërmanului frate sătean.

Cel mai ușor leac la orî-ce bolă constă în a combate cauzele ei și inevitabil vor înceta și efectele.

Tratamentul e simplu, însă trebuie să ție atât de mult cât durează viața individului. Și anume fie-care om de bine să dea sfaturi când se află printre semenii săi, săteni, ca să-și pregătască o hrană mai substanțială, mai bogată în acele elemente de ab-

solută trebuință pentru fortificarea corpului și implicit se va fortifica și spiritul.

Aceste sfaturi le-am consemnat și într'o lucrare a mea pe care am publicat-o sub denumirea de *Nevroftinia* sau *pelagra*, de care aş avea mare dorință să ia cunoștință cu deosebire colegii mei doctori în medicină, în speranță, că se vor găsi încă mulți dintre dâșii cari să aibă și alte păreri despre numita boală de care suferă imensa majoritate a populațiunei noastre de la sate. Ast-fel cu toții să dăm o mână de ajutor bietului sătean (1).

Doctor N. Niculescu.

medicul plășei Bolintin, Dâmbovița.

„A U R O R A”

D-l ministru al Instrucției a îndemnat pe învățători să ție din când în când conferințe instructive în fața sătenilor. În unele comune s'a făcut mișcări importante. Ast-fel, în județul Putna, s'a întemeiat un cerc cultural, sub numele de «Aurora,» un ateneu ambulant.

Dece preoți și 11 învățători au luat inițiativa acesta laudabilă.

Activitatea cercului s'a început prin conferința d-lui N. Cerkez despre *rolul școlii și bisericeii*.

Urăm bună isbândă acestei societăți.

COMUNICARI

DIN PRICINA BEȚIEI

Sîn comuna Homoriciu, jud. Prahova, s'a întâmplat în ziua de 15 Ianuarie, anul curent, un mare scandal cu urmări nenorocite.

Mai mulți locuitori, cari luase de la arendaș arvună pentru munca câmpului pe anul curent, au intrat într'o cârciumă ca să bea aldămașul. Băutura însă i-a dat gata, căci au început să se certe, au ieșit afară din prăvălie, au luat unii cuțite, al-

---

(1) Lucrarea mea se găsește în deposit la librăria Socec din Bucuresci sau și la subsemnatul în comuna Titu. Cititorilor «Albinei» o ofer cu 2 lei în loc de 2,50, care e prețul broșurei.

ții lemne și alte obiecte ce găsiau prin prejur și s'a-ă încăierat la bătaie. Lumea se strîngea la a-ăul gălăgiei. Nevestele, mamele acelor ămeni, aflănd, s'a-ă repedit la cărciumă ca să-i despartă; dar și ele a-ă fost lovite. Cu mare greutate i-a-ă despărțit săteniî ce a-ă intervenit.

Doctorul plășii, care tocmai se află în comună le-a dat ajutor, dar unii se află bolnavi pe mărte, alții schiloși.

Iată ce face beția!

Serbarea din Piatra-Olt

Corpul didactic al școlii din comuna Piatra-Olt, județul Romanai, a luat inițiativa a da «O serbare școlară cu bal» în folosul elevilor săraci. În acest scop s'a constituit un comitet compus din : d-nii A. Gh. Chițu, sub-prefect, Petru Rădulescu, revisor școlar ; N. Trandafirescu, ajutor de sub-prefect ; N. Pompilian, farmacist ; F. Radulian, dirigintele școlii Balș.

Serbarea s'a făcut în sara dila de 30 Ianuarie a. e., într'una din vastele săli ale școlii.

După cuvîntarea d-lui F. Radulian, a început serbarea, care a constat din cantece, recitări și s'a terminat cu bal.

Ar fi de dorit ca exemplul dat de zeloșii învățatori, d-l Ilie Iliescu, dirigintele școlii; d-na Elena Iliescu și d-șora Zoe Georgescu, să fie imitat de toți domniî învățatori.

Autoritatea școlară a recunoscut activitatea numitului diriginte, depusă pentru învățămînt, decorăndu-l cu medalia «Răsplata muncii pentru învățămîntul primar.»

Dimitrie Ștefăniu.

Piatra-Olt.

ACT DE MULȚUMIRE

Sub-semnatul învățator diriginte de la școla No. 2 din comuna Fierbinți, în numele elevilor săraci de la această școlă, aduc cele mai mari mulțumiri, d-nei general H. Arion, care a bine-voit a ajută cu cărți în valoare de lei 42,55, anul trecut, la distribuirea premiilor pe mai mulți elevi săraci.

Buna-vointă și sentimentele frumoșe cu cari este înzestrată această stimată dămnă, dea Dumnezeu a le aveă și alți bine-făcatori ai nămului românesc.

Răducan Popescu

Fierbinții-de-jos.

PAGINA GLUMETĂ

ÎN AȘTEPTARE

- Ce faci aici?
— Ved că mi se învîrtesc pe dinainte toate casele; aștept să treacă și a mea ea să mă culc.

CANTINELE ȘCOLARE

În sêra zilei de 20 Februarie s'a dat un bal în comuna Broșteni, jud. Mehedinți, în folosul Cantinei școlare din localitate. A asistat și d-l Bungețianu, revisor școlar. Resultatul material a fost destul de satisfăcător.

*

La 1 Februarie s'a împlinit trei luni de când funcționează cantina școlară la școla noastră din comuna Drăgușeni, jud. Vaslui.

În acest județ nu funcționează numai acesta; la 1 Noembrie se hotărîse 22 cantine și de atunci s'a au mai dat baluri! Cred că acuma numărul e mai mare. Fie-care dintre noi, dascălii sâtesci trebuie să fi observat rostul acestei instituții.

Mărirea numărului cantinelor școlare în județul nostru, se datorese mult neobositului fost revisor școlar, L. Mătăsaru, care, din vacanță chiar a luptat pentru răspîndirea cantinelor în tot județul. A organizat baluri prin țirgușore, reședințe de plăși și sumele s'a au distribuit pe la diferite școli pentru înființarea de cantine. Frumos rêsunet au avut și în inima d-lui N. Lupașcu, prefectul județului, care, cu bună-voința-î caracteristică, a înscris din oficiu în bugetele tuturor comunelor din județ, sume destinate cantinelor.

M. G. Ignat.
Învătător.

BIBLIOGRAFIE

A apărut de sub tipar conferința ținută de d. I. G. Dumitrașcu, învățător-diriginte al școlei din comuna Zilișteanca (Buzău), ținută la congresul învățătorilor în Decembrie 1898, tratând despre *unificarea școlilor normale primare*.

*

A apărut: «Rolul Social al Filosofiei,» de C. Rădulescu-Motru. Se află de vânzare la Administrația noastră, numai cu 50 bani, exemplarul, luată direct din biourourile noastre, trimisă prin poștă se adaugă 15 bani porto.

Amintim cititorilor noștri, că tot în biourourile noastre se mai găsească alte lucrări ale d-lui Motru: *Problemele psihologiei și Valoarea silogismului*.

ATENEUL DIN CRAIOVA

Vineri, 22 Ianuarie a. c., a fost conferința d-lui *Marius Metzulescu*, profesor de istorie, la liceul nostru, sub titlul «*O sută de ani în urmă*»; subiectul destul de vast și frumos.

D-sa s'a ocupat mai mult de Craiova acum 100 de ani pe la 1799, 1800...

A spus ceva despre întinderea Craiovei pe acele timpuri, apoi a vorbit despre diferite obiceiuri de anul nou, de stea, de vicieim.

Ne-a mai spus conferențiarul și despre timpuri de grea restriște pentru Români, mai cu sêmă pentru Craioveni: despre năvălirile Pasvanților și a Cârjaliilor.

A. D.

EXEMPLE VREDNICE DE IMITAT

D. I. Brătilă, învățătorul comunei Diocheți, jud. Putna, a format un cor cu școlarii săi și cu câți-vă flăcăi din sat.

*

Instituția cantinelor școlare a dat prilej să se manifeste odată mai mult simțimintele generose și patriotice ale Românilui nostru.

În localitatea mea, persoanele cari au dat prețioase ajutoare sunt: D-ra Maria Tetoianu, C. Dusescu, A. Ionescu, Christ. Dobrescu, C. Pleșoianu, Haralamb Davidescu, N. Boicescu, I. Tetoianu, Dr. Galiannu, Dr. Stătescu, N. Panaitescu, D. Stoicescu și Locot. Roșianu.

Faptele vorbesc de sine.

I. Popescu.

Dirig. șc. Zătreni, Vâlcea.

MULȚUMIRI

Următoarele persoane au contribuit cu diferite sume pentru cumpărarea unui clopot:

D-nu Velisari Leontopol, N. Bărbulescu, V. Mangu, I. Teodorescu, M. Srita, Teodor M. Nițu, Stavre Petrof, G. Călinescu, I. Merlescu, I. Dănculescu, Pr. Th. Penescu, Pr. G. Cilianu, Cristea Călinescu, S. Epurescu, I. Marinescu, Elevii școlii și I. Ionescu.

Subscrisul le aduc viile mele mulțumiri prin publicitate.

I. Ionescu.

Învățătorul școlii din com. Rîișoa, jud. Teleorman.

*

D. C. C. Daniulescu, proprietar în Gorj, a dăruit lemne pentru cantina școlară din comuna Stănesci. Pentru acesta d-l D. Bogdan, dirigintele școlii, îi aduce mulțumirile sale.

*

Domnul *Martin Faboș*, comerciant, șoseua Jianu, București, dând gratuit în anii de la 1895 și pînă astăzi, cărți și opincii copiilor săraci, ce urmăză la școlă, în numele școlii și al sătenilor comunei, îi aduce viile și sincerile mele mulțumiri.

G. Florescu.

Învățătorul școlii din com. Vălsănești, pl. și jud. Argeș.

APELURI

D. Constantin Ionescu, învățător diriginte al școlii din comuna Dor-Mărunt, jud. Ialomița, face apel pentru înființarea unei biblioteci în acea comună.

*

Preotul econom C. Barcea, din comuna Letea, jud. Bacău, face apel către d-nii autori a dăruirii bibliotecii, ce s'a înființat pe lângă biserica din acea comună.

ADRESE CĂTRE REDACȚIE

Din toate părțile țării noastre Românești, se aud laude pentru revista «Albina». De aceea și eu urez sănătate, întru mulți ani celor ce o conduc pentru ca această revistă să pôtă să se desvolte mult.

Grigorie Theodoreseu.
Buzéu.

Sînt abonat de la început la revista «Albina», îmi plac ideile ei, căci mult gol a completat în spiritul mîeu.

Dea Dumnezeu ca revista «Albina» să trăiască cât țara Românească.

P. Iovițu.
Țăran, Mehedinți.

Sînt doi ani aprôpe de cînd citesc revista d-v. «Albina». De și la început o persecutam în tocmai ca sf. Apostol Pavel pe Creștinî; dar în cele din urmă citînd câte-vă numere mi-am schimbat gîndul. De aceea îi urez pași repeđi spre a-și ajunge scopul la care tinde.

Preotul Ión Murinescu.
Com. Greci-Petresci-de-sus, Dâmbovița

Am citit și voi citi tot-d'a-una cu ardóre rîndurile mult valoróse d-v. reviste «Albina», și am vedut că ajută la desvoltarea țăranului nostru. Decî urez cale nesfirșită revistei «Albina».

I. R. Părcălăbescu.
Calafat.

INFORMAȚIUNI

Mult importantul proiect de lege asupra învețămîntului profesional a trecut prin toate secțiunile Camerei.

Comitetul delegaților secțiunilor a și început discuțiunea și a numit ca raportor pe d-l C. Dumitrescu-Iași. În câte-vă zile va venî și în discuțiunea publică a Camerei. Dorim din suflet cu cât mai grabnic să trecă prin Cameră și Senat, ca ast-fel să-și ia forma definitivă de lege. Ródele ce va da această roformă vor fi fórté mari pentru desvoltarea economică a acestei țări.

SCRII

La 28 Ianuarie—tocmai la 21 ani de la nascerea-i— a încetat din viață tînerul normalist-institutor, *Dobrescu Alexandru*. Absolvisse șeola normală de institutori, la Iunie a. e. și acum de curînd fusese numit suplinitor la șeola No. 4 din Bucuresci.

Cu ocazia înmormîntării s'a pronunțat discursuri de înv. Cio-ban, Cernaeanu și Dobrescu-Godinesci.

* * *

D-l Dim. Șerbănescu, dirigintele școlii din comuna Coșovenii-de-jos (jud. Dolj) a întemeiat la școală un atelier de tinichigerie, unde elevii învață acest meșteșug. În acest atelier s'a lucrat o urnă pe care dirigintele a dăruit-o primăriei locale.

Ar fi de dorit ca asemenea exemple să fie imitate.

* * *

În ziua de 27 Decembre 1898 s'a adunat cercul cultural din comuna Colția, județul Brăila. Cu acea ocaziune d. N. Simionescu, a rostit o conferință despre *educațiune și rolul părinților în creșterea copiilor*.

POȘTA REDACȚIEI

La carta postală a d-lui *Ilariu Tulburănu*, înv. în com. *Bătrâni* (Prahova), răspund următoarele.

D-sa cere:

1) «Manual de lucru de mână mai expeditiv din specialitățile împletituri și îngrădiri de nuiete pentru confecționarea diferitelor coșuri și altor lucrări tăetore în acest ram.»

Răspuns. Un asemenea manual nu există în nici o limbă, de ôre-ce în alte țări împletiturile nu sînt cuprinse în programul lucrărilor manuale educative. Un mic început de împletituri de nuiete se găsește în cartea francesă. «Le Travail manuel à l'école et dans la famille, par Bertrand, Foussaint et Gombert, I-ère partie». Acastă carte se găsește la d-l Th. Ionițiu, librar, Str. Șelari, 12, București, cu prețul de lei 5,50

2) «Un îndreptar practic din ramura cartonagiului.»

Răspuns. Recomandăm «Normallehrgang für Papparbeit» în limba germană. Costă lei 4,40 și se găsește la d-l Th. Ionițiu, librar, Str. Șelari, 12, București.

3) «Îndreptar practic din împletituri cu pae pentru facerea de pălării de pae moderne.»

Răspuns. O asemenea carte nu există, tot din cauzele arătate mai sus sub punctul 1.

G. Moianu.

*

Sătenilor din 11 comune din Muscel. — Despre ce serbare e vorba și pentru ce e mulțumirea?

D-lui *Z. G. Negoescu*, Jideni. — Vom cercetă.

D-lui *N. Ionescu*, învățator Ciochina. — Propunerea d-văstră e foarte bună. Ne gândim la așa ceva.

H. H. Tirgul-Neamț. — Examenul de definitivat se va ține în Septembrie. Cel puțin așa e hotărât pînă acum.

E R A T A

În listele deslegătorilor ce s'au publicat în numerile trecute, s'a omis numele următoare.

Longin Stroescu, elev, Ploesci.

N. Burlacu, Vaslui.

Rin-Agamemnon, Iași.

S. Dăscălețcu, Grecescl, Mehedinți.